

sætte denne Sag af Hensyn til, at der ikke er Pladsmangel. Men vi skal jo, som det er udtalt baade af den højtærede Minister og andre ærede Talere, ikke blot have nye Havne kun for at skaffe Plads til de Skibe, vi alt har; men netop for at skaffe Plads til de Skibe, som det paatænkes at bygge og bruge til Fiskeriet i Fremtiden. Man skrider jo nemlig ikke til at anskaffe nogen stor Fiskeriflaade, naar man ikke har tilstrækkelig Havneplads. Det glæder mig, at jeg her kan nævne, at den Havn, som vi for 3 Aar siden vedtog at anlægge, Thyborøn-Havnen, har vist sig at gøre overordentlig stor Nytte allerede, skønt den slet ikke en Gang er færdig endnu, og det endskønt dens Anlæg kun kostede en ret beskedent Sum, nemlig 400,000 Kr. Jeg mener derfor, at vi ikke bør opsætte Anlægget, og det er mig en Glæde at høre, at Lovforslaget er blevet saa velvilligt modtaget fra alle Sider. Det giver mig Haab om, at vi ogsaa vil kunne enes om at gennemføre Lovforslaget til Trods for de vanskelige Tider. Netop i saadanne Tider gælder det jo om at indrette sig saaledes, at Erhvervene har Mulighed for at faa nye Indtægtskilder.

Jørgen Berthelsen: I Anledning af de Udtalelser, som nu sidst er fremsatte med Hensyn til Plads i de allerede eksisterende Havne, saa kan man maaske gerne sige, at Plads og Plads er to Ting, for hvis man, som jeg har haft Lejlighed til at erfare, enkelte Steder har krævet Plads til, at Skibene kan lægge til med Bredsidens til Molen, skal der store Havnearealer til. Men jeg tror ogsaa, man maa sige om disse Krav, at de vistnok ikke vil kunne opfyldes. Jeg skal ikke sige, om de er urimelige, men i alt Fald har Folk, der har betydeligt mere Kendskab til de Forhold end jeg, erklæret, at der er intet til Hinder for, at man udmærket godt kan hjælpe sig med saa megen Plads, at kun Stævnen kan lægge til.

Dernæst vil jeg gerne gøre en lille Bemærkning til den højtærede Minister med Hensyn til Ekspropriationsbestemmelserne. I Bemærkningerne, der ledsager Lovforslaget, nævnes der, hvad man vil anvende Arealerne til, og jeg kunde tænke mig, at der ved en senere Lejlighed kunde komme Vanskeligheder i Vejen. Jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt Forordningen af 5. Marts 1845 vil være tilstrækkelig fyldestgørende med Hensyn til de Ekspropriationer, her er Tale om. I øvrigt vil jeg slutte mig til de anbefalende Udtalel-

ser med Hensyn til Lovforslaget. Det er en Sag, der har staaet paa i mange Aar, og Spørgsmaalet om, hvor Pengene kommer fra, er vi jo kommet bort fra, ikke alene her, men ved andre Forhold. Det tager vi ikke saa nøje, den Dag den Sorg. Vi siger bare: Lad staa til. Og det kan maaske være, det kan gaa i vor Tid og maaske i længere Tid.

Ministeren for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Jeg vil dog gerne nedlægge en foreløbig Indsigelse mod det ærede 5te kongevalgte Medlems (Jørgen Berthelsen) Ytring, at vi lader staa til. Jeg tror ikke, at Finansministeren vilde tiltræde det Udtryk, at han lader staa til. Finansministeren er jo, som bekendt, meget omhyggelig for, at Staten skal have, hvad der tilkommer den, og hvad den har Brug for. Og jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg kan ikke erkende, at det er at lade staa til at foreslaa at bevilge endogsaa meget betydelige Beløb, naar Beløbene anvendes til produktive Anlæg. Saa har jeg Tillid til, at Pengene kommer igen, som de skal, med Renter og mere.

Spørgsmaalet om, hvorvidt Forordningen af 5. Marts 1845 vil danne den fornødne Baggrund for den Ekspropriation, her er foreslaaet, ved jeg ikke rigtig, hvad jeg skal sige til. Vi vil vanskeligt kunne skaffe os noget bedre Grundlag for Ekspropriation, medmindre man skulde vedtage en helt ny Lov. Men jeg vilde tro, det er tilstrækkeligt, hvad der her er foreslaaet, at erhverve „de til de paagældende Anlæg nødvendige Grunde . . . samt saadanne lidet bebyggede Arealer omkring og i Nærheden af de i § 1 nævnte Havne, som det maatte være af Interesse for Staten at have Raadighed over“. Jeg deler ikke det ærede Medlems Frygt for, at der her skulde vise sig Vanskeligheder.

Det ærede 6te Medlem for 9de Kreds (la Cour) fastholdt mig paa Ordet „Trang“, som jeg i mine senere Udtalelser modificerede ved at benytte Ordet „Pladsmangel“, men selvfølgelig mener jeg omtrent det samme i begge Tilfælde, at for de Skibes Vedkommende, som allerede haves til Raadighed, kan man ikke sige, at der er saadan nogen egentlig Pladsmangel. Der vil altid blive klaget over Pladsmangel, som det ærede 5te kongevalgte Medlem meget rigtigt bemærkede, men jo flere der skal være paa eet Sted, desto bedre lærer man at indrette sig efter hinanden, og dette er ogsaa Tilfældet i Fiskerihavnene